

Epifania - Nadal

Per Francesc Riera el dc., 02/01/2019 - 17:00

[Is 60,1-6](#)

[Ef 3,2-3a.5-6](#)

[Mt 2,1-12](#)

CARTA ALS REIS - 2019

Benvolguda Estrella d'Orient:

Aquesta vegada m'abelleix adreçar-me a tu que, tot i la teva resplendor, de fet, el gran protagonisme i, com dirien a les Televisions, el "score" de pantalla, se l'enduen els Reis, els Mags, els Savis, o com es diguin... I a tu, et deixen una mica marginada al portal de Betlem, perquè ja has fet la teva feina, que era arribar fins a la cova. I ara comença l'hora dels regals, les brillantors de les cavalcades i la infinitat de paquets d'obsequis i encàrrecs. Però creiem sincerament que, en realitat, després de Jesús, Josep i Maria, el gran regal del Nadal ets tu.

No tens nom científic ni mític com Sírio, Aldebaran, Betelgeuse, Artur o el Gran Ca. No sabem quants milions de vegades ets més gran o més densa que el nostre pobret germà sol, que diria Francesc d'Assís. Ets senzillament l'Estrella d'Orient, que has servit d'inspiració a molts contes, poesies i nadeses, i has estat dibuixada en infinites pissarres, papers de colors, aparadors de botigues senzilles o de grans magatzems; llibretes de classe i murals de catequesis parroquials... Aquesta és la teva perennitat, el teu carisma i la entranyable presència en el món dels més joves...o dels més desesperats, que aspiren que un dia la seva estrella canviï de signe.

Estrella d'Orient! Ara, confidencialment. Des de la teva perspectiva, des d'allà dalt, però il·luminant l'aquí a baix: com ho veus tot això? Tenim la sensació que més d'una vegada hauries desitjat fer-te fonedissa, eclipsada, tancar els teus ulls lluminosos, deixar escapar una majestuosa i tristíssima llàgrima, i tornar als teus espais eteris... No volem ser derrotistes ni periodistes de calamitats. Però el nostre món sembla caure en un procés imparabile d'autodestrucció, per culpa de tant egoisme, de tanta violència, de tant cinisme polític, d'haver-se oblidat d'una de les grans capacitats que el Senyor ens va regalar: ser sensibles a l'amor, a la solidaritat. La prepotència dels poderosos i una mena de insensibilitat de suro, ho envaeix tot, fins a l'últim racó de Congressos, Parlaments, Senats i Sales de reunions. T'ha d'avergonyar la covardia i els silencis de l'Església, les seves misèries humanes... Què més? Tu que estàs familiaritzada amb l'astronomia i saps què vol dir "un forat negre", un misteri que tot s'ho empassa fins la mateixa energia, deus pensar que un enorme forat negre s'ha instal·lat, com una persistent foscor, sobre els cors dels homes...

Però, calla! Si tornes cada any és per algun motiu. No és per fer turisme religiós, messianisme còsmic. És perquè no vols deixar de transmetre la teva càlida llum, com si volguessis deixar-nos a tots i totes una espurna de la teva flama, revifar la llar de foc que tothom pot encendre a dins del cor, i que segueix bategant en nom de les coses més maques i humanes que encara ens queden: estimar, donar la mà, inscriure'ns en les rengleres dels idealistes, dels realistes positius, dels incansables sembradors d'il·lusions possibles, dels herois anònims. Si tornes és perquè creus que sempre hi haurà algú, molts, moltíssims que et seguiran fins a raure a les rodalies de la Cova o de tantes coves on sempre hi neixen llavors d'Evangelí, de Drets Humans i de Bondats Amagades. Per això sempre tornes, sempre ens acompanyes als nostres Pessebres. Ets tan fidel com l'Esperit de Déu.

Ah, Estrella d'Orient, no ens hem oblidat dels Tres Reis, o Mags, o Savis. Però en aquest moment tenim un dubte existencial. No és una endevinalla, sinó una qüestió vital per a la nostra fe: ells es van posar en camí perquè et van veure? O et van veure perquè van determinar posar-se en camí? Si es van posar en camí perquè et van veure, van ser uns afortunats. Si malgrat tot l'ambient contrari a l'Evangelí, es van posar en camí, van ser uns fidels, coratjosos i clarividents buscadors de la Veritat més humana, aquest Infant que és el millor regal que Déu ens pot donar. En realitat, crec sincerament que en ambdós casos, una íntima gràcia de Déu els va guiar sobretot per dintre, com una melodia que anava harmonitzant les seves energies, els seus ulls, fins arribar a contemplar el rostre d'aquell infant. D'alguna manera també això ens passa quan celebrem el Nadal...

Bé, i per acabar aquesta inusual carta, no t'acomplexis perquè el teu nom no figuri entre les 10 estrelles més grans de l'Univers. La teva grandesa és la que fa la teva llum, càlida, humana, semblant a una abraçada. Gràcies i fins a l'any que ve, Estrella d'Orient...

ETIQUETES

FOSCOR LLUM ESTRELLA CAMÍ